

сутрина рѣката Цибра по дървен един разкиркетен мост, излѣзе на срѣща ни един бик който подплаши конѣтъ, и ний, с' конѣтъ и талигата барабар, допнѣхми в' рѣката. Догдѣ станем, догдѣ се видим кой жив, кой здрав, рѣката, доста силна, бѣше подкарала моитѣ дисаги с' всичкитѣ ми рѣкописи. Дисагитѣ ги стигнѣхми, но единѣтъ дисаг бѣше вече се изсипал и половин от рѣкописитѣ ми се изгубиха. Едва що пристигнѣх в' Видин, който градъ тогава бѣше пѣлен с' емигранти Маджари, които бѣха избѣгали из отечеството си поради войната с' Руссия, получавам писмо отъ майка си, която идвала чак до Плѣвен да ме дири, с' умоления да се завърнѣ по скоро в' Търново гдѣто голѣмий ни брат искал да разпродава едно друго и да остави и нея и сестритѣ ми без нищо. Аз потеглих за Търново по сухо и като стигнѣх в' Лом, качих се на каик да излѣза на Никопол за да отидѣ по скоро прѣз Плѣвен. Тук, друго по-голѣмо нещастие ме постигна. Като излѣзвах на сухо от каик'а, дѣската която съединяваше каик'а с' скелята се гиврътнѣ и аз с' дисагитѣ си на рамо, потѣнах в' дълбинитѣ на Дунав. Аз знаях да плувам искусно и в' един миг изкочих от горѣ на водата и излѣзох на сухо. Не схщата участ имаха дисагитѣ ми в' които носях всичко що имах цѣнно. Ъще с' паданието ми тѣ се изкачиха от рамото ми и бѣха понесени и отнесени невѣзвратно от рѣката. Тогава аз бѣх благодарен че отървах живота си. На ли останѣх жив, казвах на себе си, рѣкописитѣ си лесно ще възстановѣ. И наистина аз останѣх жив, но по голѣмата част на тия рѣкописи, именно ония които най много цѣнях, аз никога неможих да възстановѣ. И тѣй пѣсни, приказки, стихотворения, Самуилка, в' това число и вторий пѣт записванитѣ и събрани нѣколко хиляди пословици, погнѣха в' водитѣ на Дунав. Това е второто нещастѣе което се случи с' тѣх, но не е и послѣднѣето. Аз ще продължѣ ѣще нататѣк историята им, която е тѣсно свързана с' историята на живот'а и дѣятелност'та ми *).

*) Продълженѣето и свършѣк'а ще се отпечата в' втората част.